

Příloha k protokolu o SZZ č.

Vysoká škola: JU v Č. Budějovicích

Pedagogická fakulta

Pracoviště: katedra společenských věd

Datum odevzdání posudku: 15.8.2018

Jméno a příjmení studenta: Eliška Krohová

Obor: NJu - SVu

Vedoucí/oponent* bakalářské práce:

Mgr. Marek Šebeš, Ph.D.

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Perspektivy médií veřejné služby: německá diskuse

Kritéria hodnocení práce (označte vždy právě jednu z možných známek):

1. Struktura práce (úplnost, logická posloupnost a vyváženost kapitol, rozsah práce)

A – výborně

B – velmi dobře

C – dobře

N – nevyhověl/a

2. Metodologická a metodická stránka práce (stanovení hypotéz/cílů práce, vhodnost a kvalita dat a metod)

A – výborně

B – velmi dobře

C – dobře

N – nevyhověl/a

3. Práce s literaturou a dalšími informačními zdroji (výběr, správná citace, použití, dodržování bibliografických norem)

A – výborně

B – velmi dobře

C – dobře

N – nevyhověl/a

4. Odborná správnost – znalost problematiky (prokázání znalosti řešené problematiky, prokázání specifických znalostí, schopnost aplikovat znalosti na konkrétní problém)

A – výborně

B – velmi dobře

C – dobře

N – nevyhověl/a

* nehodící se škrtněte

5. Zhodnocení výsledků, naplnění cílů, aplikovatelnost v praxi

- A – výborně
- B – velmi dobře
- C – dobře**
- N – nevyhověl/a

6. Úroveň jazykového a stylistického zpracování

- A – výborně
- B – velmi dobře
- C – dobře**
- N – nevyhověl/a

7. Formální a grafická úroveň práce

- A – výborně**
- B – velmi dobře
- C – dobře
- N – nevyhověl/a

Závěrečné shrnutí, komentáře, otázky k obhajobě:

Média veřejné služby se v českém veřejném diskursu stala v posledních letech předmětem častých polemik a kritik. Nejde přitom o nic specificky českého, vzhledem ke globálním trendům proměňujícím mediální krajiny jsme svědky podobných diskusí i v mnoha jiných zemích. Eliška Krohová se ve své bakalářské práci rozhodla přiblížit podobu této diskuse v sousedním Německu. Její chvályhodné úsilí zprostředkovat hlavní témata a názory německé debaty o médiích veřejné služby se však potýká s řadou problémů.

Předně je nutno konstatovat, že orientace v mediálním systému Německa a souvisejících právních dokumentech není snadnou záležitostí a diplomantce slouží ke cti, že se do této tematiky pustila. Ocenění rovněž zaslouží množství literatury, které Krohová nastudovala, přičemž její nemalou část tvořil cizojazyčné tituly. Pozitivně rovněž hodnotím strukturu předložené práce: diplomantka správně zařazuje kapitoly věnované obecnému pojednání o modelu médií veřejné služby či historickému vývoji médií v Německu. Bez znalostí těchto souvislostí lze jen stěží debatu o médiích veřejné služby u našich západních sousedů pochopit.

Vedle těchto pozitiv však práce trpí značným množstvím nedostatků, vzhledem k rozsahu posudku poukážu jmenovitě jen na některé z nich. Metodologie práce je popsána nedostatečným způsobem (pod pojem „indukce“ se schová leccos), autorka měla spíše uvést, jak konkrétně postupovala při výběru a analýze témat diskuse o médiích veřejné služby. Některé kapitoly se utápí v podružnostech, místo aby ukázaly na podstatné skutečnosti a ty rozebíraly: v kapitole Sledovanost a poslechovost veřejnoprávních médií se tak dozvíme, jaké druhy pořadů Němci rádi sledují a kolik tráví jednotlivé věkové skupiny před obrazovkou, ale nedozvíme se jediný relevantní statistický údaj o sledovanosti či poslechovosti médiích veřejné služby! Přitom stačí několik vteřin googlování a informace (jako např.,

že podíl médií veřejné služby na německém TV trhu byl v roce 2017 takřka 47 %, že dlouhodobě nejsledovanějšími německými stanicemi jsou právě ty veřejnoprávní Das Erste, ZDF a Die Dritten – regionální programy atd.) jsou ihned k dispozici. Práce na řadě míst obsahuje věcné chyby, nesrovnalosti či nepřesnosti. Uvedu pouze některé z nich. Americké National Public Radio není institucí s pěti zaměstnanci (s. 16), ale je jich tam na osm stovek. Česká televize se nezačala vyvíjet již před 2. světovou válkou (s. 16). Není pravda, že Česká televize má „dva celoplošné programy, jimiž jsou ČT1 a ČT2, dále také dva digitální programy ČT SPORT a ČT24 a také ČT :D a ČT art.“ (s. 17) – všechny programy ČT (stejně jako jiných televizních stanic u nás) jsou digitální a rovněž jsou celoplošné. ZDF Heute není jednou ze stanic spadající pod ZDF (s. 30), ale zpravodajská relace ZDF. Atd. Řada nesrovnalostí jde na vrub autorčině nesprávnému porozumění a parafrázování zdrojů, cizojazyčných i českých. Bednařík s Jirákem a Köpplovou nepíše nic o tom, že by německá vojska za druhé světové války obsazovala televizní stanice (s. 22); Petera nepíše o žádném dokumentu zvaném Základní ustanovení cenových plateb a cen (s. 33); Ve výsledcích výzkumu Civey se neuvádí, že by 37 % obyvatel západních spolkových zemí bylo pro existenci médií veřejné služby (s. 37), ale naopak, že těchto 37 procent je pro jejich zrušení. Atd. Ke špatnému porozumění zdrojům se přidávají autorčiny špatné formulační schopnosti – viz věty jako „nejčastěji se využívá služba WWW nebo také pojem web“ (s. 36), „Diskuse o roli veřejnoprávních médií je trvalým favoritem vzhledem k rychle se měnícímu mediálnímu světu...“ (s. 36), označení Ústavního soudu za dokument (s. 26). Atd. Kam až může nesprávné porozumění textu v kombinaci se špatnými formulačními schopnostmi vyústit, ukazuje podkapitola Situace ve Švýcarsku (s. 41-2), jež celá vychází z jednoho článku Milana Šmída. Autorka nejprve uvádí: „*Ve Švýcarsku proběhl plebiscit neboli lidové hlasování, kterým se zabývá No Billag, dceřinná společnost polostátního Swisscomu vybírající poplatky, a navrhuje zrušení rozhlasového a televizního poplatku...*“ Ta věta nedává smysl formulačně ani obsahově. Ve skutečnosti, jak uvádí Šmíd v prvním odstavci svého textu, se výběrčí poplatků jmenuje Billag a No Billag je název lidové iniciativy, která hlasování vyvolala. O kousek dále autorka uvádí, že v rámci kampaně se „*uvedl jakýsi „plán B“, který se zabýval možností zrušení poplatků a s tím spojenou představou o fungování médií bez nich.*“ Šmíd ale píše něco zcela odlišného, a sice že za výsledkem referenda stála mj. „*neschopnost zastánců iniciativy představit „plán B“, tedy jak by se mělo pokračovat, kdyby se poplatek zrušil.*“ Autorka nakonec uvádí, že „*hlasování ... dopadlo tak, že se více než polovina respondentů přiklání k instituci No Billag.*“ Šmíd uvádí pravý opak: „*No Billag odmítlo 71,6 procent voličů.*“

Vím, že autorka trávila psaním práce velké množství času, že se snažila reagovat na veškeré mnou vznesené připomínky. Oceňuji pokroky, jichž během uplynulého roku dosáhla, vnímám i náročnost zvoleného tématu. Přesto musím konstatovat, že předložený text obsahuje množství závažných nedostatků a nemohu ho hodnotit lépe než známkou **C – dobře**.

Navrhovaná klasifikace (výsledná známka není aritmetickým průměrem známek jednotlivých kritérií hodnocení práce):

A – výborně

B – velmi dobře

C – dobře

N – nevyhověl/a

V Českých Budějovicích dne 15.8.2018



.....
Podpis vedoucího/~~recenzenta~~ bakalářské práce